

“Wie wat beleeft heeft een verhaal”

Om te beginnen: leuk initiatief om een website te maken over onze diensttijd. Leuk om aan de hand van de geplaatste foto's herinneringen op te halen. Ook blijkt uit de ingestuurde foto's dat niet iedereen de tijd dat we onze dienstplicht vervulden op dezelfde wijze ervaren hebben. Inderdaad de leuke dingen blijven. Alvorens enkele van mijn herinneringen hier op te schrijven, stel ik mezelf nog een keer voor:

Ja, Tjeerd is mijn naam en tijdens periode dat ik één van jullie was speelde ik Bariton (euphonium) Toen ik me in Amersfoort meldde had ik vanaf het begin het gevoel dat het daar niet deugde. Met 30 man op een te kleine kamer slapen (koeien op stal hadden meer ruimte) Eén positief punt was dat al gauw bleek dat alle lotgenoten een muziekinstrument bespeelden. Mogelijk dat de laatste constatering aanleiding kon geven om er wat leuk van te maken.

Strozakken

Maar in het begin was het meer een kwestie van overleven ieder voor zich en desnoods over de rug van een ander. Negatief? ...Och. Eten van goede materialen waarvan het de koks lukte om een totaal smakeloze brij van te maken. En na enkele dagen in sporttenuue op appèl.

Nu zal het u bekend zijn dat Friezen bij vorst ontdooien, maar dat doen ze in warme kleren en niet door bij vorst in hemd en korte broek buiten te staan. Inderdaad klopt het dat Noorderlingen in de vooruitgang achteraan lopen, maar de fase om op strozakken te slapen waren ook wij inmiddels gepasseerd.

En zo kan ik nog wel even doorgaan. Maar daarmee wil ik u niet verder vermoeien. Het zal u niet bevreemden dat bij mij de instelling was ontstaan: “zien dat we het eind halen” en “als iedereen gek is hoef ik dat nog niet te worden”. Deze instelling lag aan de basis van mijn belevenissen bij het TDC.

Kunstjes

Uit foto's die sommigen instuurden blijkt dat er een poging is gedaan om militairen van ons te maken. Doordat ik al gauw, door een enkelbreuk, in het gewestelijk militair hospitaal belandde, heb ik dat stukje overgeslagen.

Toen onze basisopleiding voltooid was stroomde ik in bij de nieuwe lichteing welke het TDC moesten vormen. Oefenen in kunstjes (marcheren) op straat en plein, en je daarbij veel geschreeuw en beledigingen laten welgevallen was ons huzarenleven.

Maar, o wonder, het werd een geheel en gekoppeld aan ons vermogen om met elkaar muziek te maken ontstond een kapel die aan militaire- en burger-evenementen medewerking kon verlenen. Goede herinneringen heb ik aan veel van die optredens. Veel, niet alles dus, nee als ik de flauwekul van het opdraven van mijn medewerking niet kon onderschrijven probeerde ik nog wel eens “mijn snor te drukken”. Het gevolg was dat verschillende keren tijdens het appèl Huzaar Postma enkele passen naar voren mocht doen. Mijns inziens pleit het niet voor de voorlezers dat ze voor zulke gelegenheden nooit eens een andere tekst konden verzinnen.

De volgende stukjes hebben min of meer met bovenstaande te maken:

Over het hek

Om met verlof wat vroeger thuis te kunnen zijn, gaf ik mezelf (soms in combinatie met anderen) wat eerder vrijaf, omdat op de Willem3 deze vorm nog niet was ingevoerd moest ik de uitvoering zelf bedenken: "Over het hek". Opletten dat er aan één van de beide zijden geen patrouille was, dan eerst de tas en dan zelf.

Dit kunstje lukte vaak, wel moet ik erkennen dat ik één keer m'n tas bij de wachtcommandant moest afhalen en één keer een lift van de marechaussee kreeg. Meestal kreeg ik gauw een lift, ook een keer van (tot mijn schrik) een majoor, maar dit bleek een Aalmoezenier te zijn die mij netjes naar het station bracht zodat ik voordat de bewaking begon ik netjes op de burgertrein kon stappen.

Ook heb ik een keer een poging gedaan om via het achter terrein over het ijs te vertrekken, helaas was het ijs nog niet sterk genoeg en de gracht dieper dan ik vermoedde.

Als het gezellig in de stad was kwam het nog wel eens voor dat ik (we) later binnen waren dan dat men voor ons bedacht had. Ook tegenover die gewoonte stond een door meerderen bedachte gewoonte, die niet in ons voordeel was.

Sinterklaasliedjes

Licht- of verzaard arrest had ook weer zijn leuke kanten.

Toen we met enkele muzikanten in de Sinterklaastijd deze straf genoten speelden we tijdens het appèl Sinterklaasliedjes. In de cel (ook de verzaardencel) had je recht op studiemateriaal (in ons geval dus muziekinstrumenten) en omdat het cellencomplex grensde aan de appèlplaats voor de nieuwe lichting konden wij dat gebeuren wat luister bijzetten.

Als het koortje dan begon te zingen bleken er altijd een paar te zijn die de tekst niet helemaal kenden, althans ik heb nooit geweten dat er in een Sint-liedje "KOP HOUEN" stond.

Kerstdiner

Als we op niet op de kazerne waren dan verviel straf meestal geruisloos, of men bedacht een alternatief. Zo moesten we na het kerstdiner in de Officiersmess het Regimentszilver poetsen. Nieuwsgierig naar de samenstelling van het kerstdiner namen we - in de kisten met zilver - voor de liefhebbers een deel van het gebraden vlees mee. Alweer was het gelukt om straf in groot plezier om te zetten.

In Mons (België) lukte het (hier was ik niet bij betrokken) om tijdens een avond "collectief binnenblijven" het bier en de toetjes voor de volgende dag te bemachtigen. Ik geloof dat één van de (door anderen) ingestuurde foto's daar getuige van is.

Wachtdelict

We hadden met drie huzaren een weekendje straf. Om de tijd wat nuttig te besteden moesten we overdag wat lichte corvee werkzaamheden verrichten.

Om de zaterdagavond wat aangenaam door te brengen fleurden we de kale huzarenkamer wat op. De TL-verlichting ging uit en de kamer kwam in sfeerlicht door uit de noodverlichting de kaarsjes te halen. Gebruikmakend van de wet dat "kennissen machtiger zijn dan kennis" versierden we in de officiersmess wat sterke drank. En inderdaad het werd GEZELLIG. Het gestraftenappèl later op de avond lieten we aan ons voorbij gaan. Na een poosje kwam de officier van piket even langs om ons ervan in kennis te stellen dat de wachtcommandant ons gemist had. Toen we hem uitlegden dat wij de wachtcommandant niet gemist hadden kreeg de genoemde officier plotseling een andere kleur. De volgende dag moesten we op rapport bij de kazernecommandant. Halverwege zijn toespraak kwam hij tot de conclusie dat wij het dragen van een zwarte baret niet waardig waren, waarna we alle drie een stap naar voren deden en onze baretten op zijn bureau legden. Deze actie betekende het einde van zijn toespraak, en na een ferm "ER UIT!", begrepen wij dat we mochten vertrekken. De straf die we kregen stelde niks voor. Later toen ik overste Laurillard tegenkwam noemde die het voorval een huzarenstreek en aan de tinteling in zijn ogen zag ik dat hij het wel leuk vond.

Kievitseieren

Na het verlof (voor we naar de Willem 3 gingen) verzamelden we ons met een groep meestal bij "Tante Eef" ook was hier dan de eerder genoemde overste. Op een keer kreeg ik de vraag Friesje kan jij me de volgende week 10 kievitseieren meebrengen. Toen ik het weekend daarna thuis kwam zocht ik met hulp van mijn vader 10 kievitseieren. Na afloop van dat weekend overhandigde ik de eieren en kreeg ze ruim betaald: alle huzaren hadden "vrij drinken". Weken daarna vroeg de overste mij (telkens weer) of de kievitseieren al waren afgerekend, geld vroeg ik niet weer, maar omdat de eieren kennelijk goed gesmaakt hadden (of waren het de versnaperingen van die avond) kregen de aanwezige muzikanten ruim te drinken.

Shag roken

Toen ik TBC opliep moest ik tijdelijk in het militair sanatorium opgenomen worden. Uit angst dat dat we er langer moest verblijven rookte ik met een soldaat die zich daar ook moest melden, ergens in een hoekje een heel pakje shag leeg. Misschien wel het laatste voor lange tijd. Tegen vier uur melden we ons (te laat) bij de balie. Gelukkig kon ik na twee weken me weer bij het TDC aansluiten.

Ik denk dat dit voor nu wel voldoende is, namen en rugnummers? Laat maar.

Inderdaad soms wat afwijkend gedrag, maar altijd van tegenslag een lolletje makend heb ik gezamenlijk met jullie een prachtige dienstitijd gehad.

En "wie wat beleeft heeft een verhaal"